

er sandt, at de fik Bispen til Morbro'er forgangen.“

Efterhaanden lagde der sig dog en Taage for Solen, saa det var, som om den skinnede gennem et rødtligt Slør. Pludselige Vindstød fór hen over de ophedede Marker; Hanerne galede rundt om i Gaardene, og Svalerne fløj som i Dødsens Angst hid og did over Gadekæret. Endelig bragede det i Skyerne lige over Byen, og nu fulgte Lynene saa hurtigt oven paa hinanden, at man næppe kunde tælle dem. Man hørte dem undertiden slaa ned paa Markerne rundt omkring, og et Faar, der havde revet sig løs ude paa en af Bakkerne, kom forvildet styrtende ind i Byen med en død Kammerat slæbende efter sig i Støvet. Hele Himlen var nu en kulsort Sky, og der herskede et saadant Mørke, at man inde i Stuerne næppe kunde se, hvad Klokken var. Men endda faldt der ikke en Draabe vaadt. En sveden, svovlagtig Lugt sporedes overalt; og da Atmosfæren ikke afsvaledes af nogen Regn, blev Luften efterhaanden saa gennemglødet af Lynene, at man ved hvert Nedslag kunde føle den brænde paa Kinderne som Ild. Ovre paa den modsatte Fjordbred saa' man en Gaard staa i Flamme, og i den fuldkomment stille Luft kunde man høre Brandhornets Tuden derovre fra.